

om, hvad Gehejmeetatsraad Hørring har udtalt i sin Tid, hvilken Opfattelse man end vil give Ret, den ærede Ordførers eller min, staar det dog fast, at han overalt kun har talt om eventuelt at søge en Forhandling, hvor en saadan var mulig. Jeg maatte altsaa, hvis jeg vilde have konfereret om denne Sag med Finansudvalget, efter at Ministeriet selv havde behandlet, den have udtalt til Professor Thomsen omtrent saaledes: Den Sag kan jeg ikke tage under Afgørelse før næste Aar, om 8—10. Maaneder eller et Aars Tid, naar jeg har haft Lejlighed til at faa Tilslutning fra det Finansudvalg, som maatte blive nedsat til November, hvis jeg kan faa saadan Tilslutning, hvad jeg haaber. Men jeg tror nok, at Ordføreren, der jo ogsaa er en erfaren Forretningsmand, vil være enig med mig i, at saa vilde den uundblivelige Følge — det er i hvert Fald mit Skøn — have været den, at Selskabets Formand havde svaret: „Vel, hvis Ministeren vil forhandle til Vinter om denne Sag med Finansudvalget, forinden Regeringen bestemmer sig, saa kan jeg jo ikke hindre dette, men saa maa ogsaa Kryolitselskabet staa frit til Afgørelsens Tid, naar Ministeriet vil staa frit med Hensyn til at kunne stille andre Fordringer“. Og der kunde jo nok tænkes Muligheden af, at der i Mellemtiden kunde ske noget — ja, der er maaske allerede sket noget — som kunde have forandret Kryolitselskabets Ønske, saa det blev utilbøjeligt til at afslutte den Overenskomst, som nu er afsluttet. Hvis dette var sket, anser jeg det for ligefrem sandsynligt, at den Udtalelse af Gehejmeetatsraad Hørring, som netop angaar Fornyetelsen af den grønlandske Kryolit-Koncession, som nu fremføres som Bevis for, at der er truffet en Aftale om, at denne Koncession ikke maatte fornyes uden Finansudvalgets Samtykke, kunde blive fremført *mod* Ministeren, nemlig hvis Overenskomst paa de gamle Betingelser gik i Stykker med dette Selskab, som sidder inde med det store Arbejdsmateriel, som sikkert gaar op til over 1 Million Kroners Værdi, som er fortløbig med en Driftsmaade, som vi ikke kende, og hvis Virksomhed vi ikke kunne overtage, og som derfor har en stærk Stilling over for Staten. Man kunde da med Rette have sagt, at den Lejlighed, som Ministeren havde haft i Foraaret til at afslutte en Overenskomst for Statskassen, som antagelig kunde have indbragt flere Millioner paa de Vilkaar og i det Tids-

rum, for hvilket den var foreslaaet, havde Ministeren ladet gaa fra sig, uagtet det netop her i Salen af tidligere Ministre var pointeret, at Fornyetelsen af det grønlandske Kryolitselskabs Koncession var en saa kulant Sag, naar den kunde ske paa uforandrede Vilkaar, at der ikke var nogen Anledning til derom at forhandle med Rigsdagen. Det er altsaa de Oplysninger saavel Realiteten som Formaliteten denne Sag vedrørende, som jeg har ment det rigtigt at give, og det skulde glæde mig, om det høje Folketing derefter fik det Indtryk, at denne Sag i alle Maader var behandlet saavel efter sin Realitet som efter de Udtalelser, der i sin Tid fremkom her i Salen, paa en forsvarlig og særlig en for Statskassen forsvarlig Maade.

Neergaard: Jeg skal ikke indlade mig paa dette Spørgsmaals Realitet, og jeg kan, hvad den formelle Side af Sagen angaar, for saa vidt ogsaa henholde mig til den ærede Ordførers klare og fuldstændig korrekte Skildring af Forholdene. Men da det, som den ærede Ordfører ogsaa har gjort opmærksom paa, var mig, der førte denne Forhandling med daværende Indenrigsminister Hørring, finder jeg det rigtigt, at ogsaa jeg for mit Vedkommende fastslaar, at der her er blevet truffet en virkelig Aftale, ikke, hvad Ordføreren ogsaa fremhævede, med Indenrigsminister Hørring, men med Indenrigsminister Ingerslev, og ligeledes maa jeg hævde, at denne Aftale er bleven udtrykkelig bekræftet her i Tinget.

Den højtærede Minister gik helt uden om et Punkt, som Ordføreren med Rette stærkt fremhævede, og som giver Forklaringen til den noget vage og ikke fuldt korrekte Opfattelse, som Indenrigsministerens første Udtalelse giver Vidnesbyrd om. Sagen var nemlig den, at da der skete et ret pludseligt Ministerskifte ved Nytaars-tid, maa Indenrigsminister Hørring, der efterfulgte Indenrigsminister Ingerslev, med hvem det var, at Forhandlingen var bleven ført, ikke være bleven underrettet om disse Forhandlinger og deres Mening. Jeg skal benytte Lejligheden til at bemærke, at det vilde være overmaade heldigt, hvis man havde den Praksis, som man ikke synes at have, at slige bestemte Aftaler med Finansudvalget under en eller anden Form protokolleredes i Ministeriet, saaledes at ogsaa de kommende Ministre vidste, hvad de havde at holde sig til. Det er dog aabenbart ikke Meningen med saa-